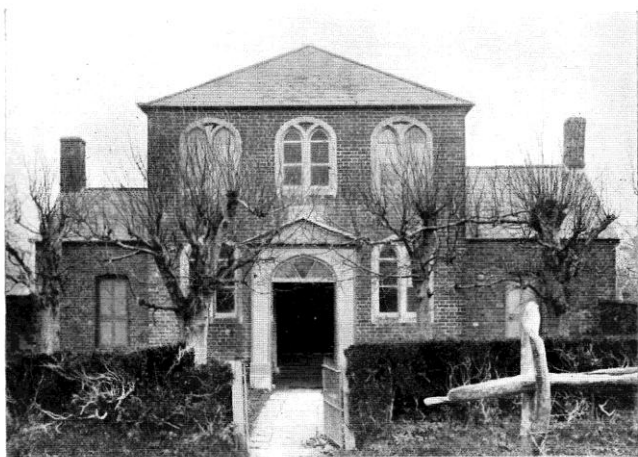
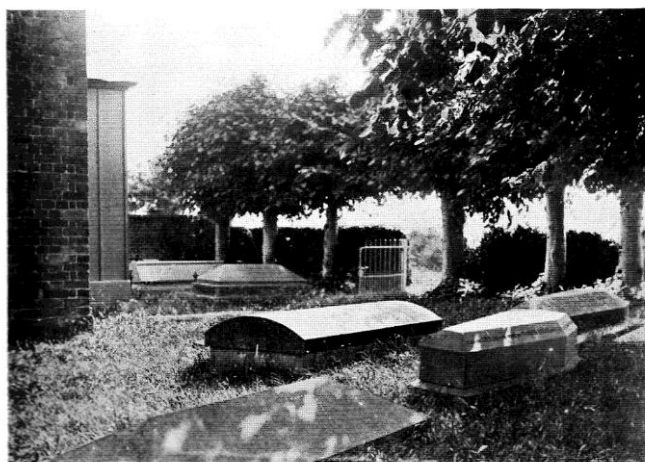

Joseph Parry (1801-1872) Diaken
Overgenomen uit Metgezel 2019

ALLINGTON CHAPEL
(In Winter).

ALLINGTON GRAVEYARD
(In Summer).

JOSEPH PARRY
(1801--1871).

ANN PARRY
(1795--1871)

Joseph Parry werd in het jaar 1801 geboren in Allington, bij Devizes in Wiltshire. De godsdienstige indrukken die hij had, toen hij jong was, schijnen heel erg oppervlakkig en

vluchtig te zijn geweest. Het lijkt erop dat het ware werk der genade daarna pas is begonnen. Ook al was dat nog wel in zijn jonge jaren, de innerlijke overtuiging van zijn geruïneerde staat en toestand van nature en de noodzaak van de verlossing door Christus beheerste hem steeds meer. De overtuigingen waren ook steeds meer blijvend. Mr. Grey Hazlerigg schrijft: 'Van deze periode tot ongeveer het jaar 1828 kunnen wij geen bijzonderheden vermelden. Behalve dan dat, afgeleid van hetgeen wij uit zijn eigen mond gehoord hebben, de prediking in Allington, noch zijn godsdienst, noch van anderen ter plaatse, grote diepgang of enige bijzonderheid had. In het jaar 1828 kreeg hij longontsteking. Rond deze tijd leek het erop dat het werk der genade sterk vermeerderd en verdiept werd, zodat er een scheiding tussen hem en de wereld plaatsvond en hij opkwam voor de waarheid gelijk die in Jezus is.

Het was Joseph Parry die in 1829 de Bethel chapel op zijn grond liet bouwen. Hij schonk het gebouw, samen met de begraafplaats, aan de Particular Baptists van die plaats. De diensten ter gelegenheid van de opening werden op zondag 2 augustus en later op 20 september gehouden. Joseph Parry was een van de acht mensen die gedoopt werden en zo een gemeente vormden. Hij werd gekozen tot diaken.

Het schijnt dat hij vanaf deze tijd een duidelijker getuigenis van de Heere begeerde en een vollere zekerheid van zijn aandeel en aanneming in de Geliefde dan hij tot die tijd had mogen hebben. Vanaf nu werd hij onder de invloed gebracht van een meer ontdekkende prediking. J. Warburton werd namelijk uitgenodigd om te komen preken, gevolgd door W. Tiptaft en later J.C. Philpot. Het was duidelijk dat hij neerzank in een moedeloze, benauwde gemoedstoestand. J.C. Philpot schreef hem in 1841, om zijn meeleven te tonen aangaande zijn benauwdheid. Uit deze brieven kan afgeleid worden in wat voor een pijnlijke, benauwde gemoedstoestand hij was vervallen.

Zijn benauwdheid duurde voort en werd groter tot de tijd van zijn gezegende verlossing op 20 september van het jaar 1846. Dit wordt verteld in de volgende brieven.

Eerste brief

Malvern, 9 september 1846, Mijn geliefde vriend,

U zult wel verrast zijn als u ziet dat u vanuit bovengenoemde plaats van mij een brief ontvangt. Ik ben namelijk genoodzaakt om hier ten behoeve van mijn gezondheid te verblijven. Met dankbaarheid kan ik zeggen dat de middelen die gebruikt worden enigermate gezegend worden tot dat doel.

De laatste zondag was een zware dag voor mij. Ik ging een eind lopen op de heuvel en dacht te gaan zitten om in de eenzaamheid met vermaak de Bijbel te gaan lezen. Maar helaas, er kwam zo'n grote afgestomptheid en onverschilligheid over mij, die mij zo ellendig maakte als ik maar zijn kon. Ik dacht werkelijk dat ik geen greintje ware godsdienst in mijn hart had. Ook scheen het mij onmogelijk om erom te roepen of te zuchten. O, in welke toestand werd ik nu gebracht! De bisschop van L. preekte rond dezelfde tijd in Malvern, maar ik kon hem echt niet gaan beluisteren. Wat was nu mijn staat? Niet beter dan de zijne. Ik zei: Ik zal zeker een grotere veroordeling krijgen in de toekomstige dag dan hij.' Ik dacht aan velen van Gods volk, die nog maar half zo lang als ik belijdend lid waren. Zij hadden een dieper en blijvender zicht op Zijn liefde gehad dan ik. O, wat verafschuwde ik mijzelf. Ik haatte mijzelf en treurde vanwege mijn ellendigheid. Ik zuchtte zo goed als ik kon uit de grond van mijn ziel. Geen oog kon mij zien. Toch leek het in die tijd voor mij niet dat ik naar God zocht als het enige Voorwerp dat mij zowel in de tijd als in de eeuwigheid gelukkig zou kunnen maken.

Terwijl ik daar zat in de eenzaamheid, liepen er drie vrouwen en een man voorbij. De man keek mij aan en zei: 'Kent u de Heere?' Ik was even stil en zei toen: Ik geloof dat ik iets ken van mijzelf, van mijn totale verlorenheid en wat voor een hulpeloze, schuldige, schandelijke zondaar ik ben. Niet dat ik in de zonde leef, maar mijn hart is een kooi vol onreine vogels en ik zucht daar nu onder.' De man keek mij aan, riep de vrouwen en zei: 'Hier is een van de kinderen des Heeren.' Zij kwamen terug en begonnen hun handen uit te steken. Maar ik zei: 'Vergist u zich niet in mij. Ik leef en ben er het bewijs van dat de wereld een wildernis is. En het is mijn goddeloze hart dat de oorzaak is dat de wereld en de dingen van de wereld zijn wat de Heere ervan zegt: vol goddeloosheid.' Verder vroeg ik: 'Heeft de Heere Zijn heilige wet ooit aan jullie geweten toegepast? Ik geloof namelijk dat alle kinderen van de Heere onder de boeien van de wet doorgaan voordat zij openbaar komen als kinderen van de Heere. Het is makkelijk om over de Heere te praten wanneer de benauwdheid ver van ons verwijderd is. Maar,' zei ik, 'er is een groot verschil tussen gepraat en gevoel, tussen geloof en aanmatiging. Misschien zullen jullie op een dag wel te weten komen wat ongeloof en drukkende benauwdheden zijn. Dan zal jullie hoop misschien vervliegen.' Ik vertelde hun dat ik zojuist Job 10 had gelezen.

Op de een of andere manier had ik grote vrijmoedigheid om tot deze mensen te spreken. Naderhand kwam ik erachter dat zij allen 'Brethren' waren. Zij drongen er sterk op aan dat ik naar hun bijeenkomst zou komen in Malvern, 'Want,' zeiden zij, 'er waren op dit moment veel christenen in het dorp.' Ik vertelde hun echter dat ik, net als Hiskia, gedwongen was om mijn aangezicht naar de wand te keren en mij af te keren van elk natuurlijk hulpmiddel, om zo tot Hem te roepen, Die mij alleen kon verlossen en bewaren voor alle zaken waarvan ik vreesde dat die mij zouden overkomen.

Joseph Parry.

Tweede brief

Malvern, 25 september 1846, Mijn geliefde vriend,

Als wij gespaard worden, zullen wij morgen deze plaats verlaten om naar huis te gaan. Daarom kan ik de dag niet voorbij laten gaan zonder u iets mee te delen van de goedheid en genade van de Heere, bewezen aan mijn ziel sinds ik hier kwam. Hij is zo neerbuigend goed geweest om een van Zijn meest gezegende beloften op een zoete wijze aan mij te vervullen. Aan mij, arme, schuldige worm. Hij heeft het geroep van een arme en nooddriftige gehoord. Hoewel ik laaghartig en verdorven ben, is de Heere krachtiglijk bevonden een Hulp in benauwdheden (Ps. 46:1).

Tijdens de eerste twee weken van mijn verblijf hier wist niemand anders dan de Heere en mijn ziel wat voor een sombere voorgevoelens ik in mijn hart had. Ik voelde mij zo erbarmelijk, dat ik vreesde dat de Heere mijn tabernakel in het stof zou werpen. Ik dacht dat het wellicht niet lang meer zou duren voordat hij mijn tabernakel daar in elkaar zou storten. Een diep gevoel van mijn gebrek en meer duidelijker bewijzen van het werk der genade in mijn ziel maakte de lasten en zielsworstelingen van mijn benauwde hart alleen maar groter. Ik kon zien dat bijna iedereen om mij heen gelukkig en opgewekt scheen te zijn. Allen schenen het hunne te zoeken, maar niet de dingen van Christus. En dat terwijl ik niets kon genieten. Ik probeerde al zuchtend en kreunend voort te gaan vanwege de duisternis van mijn gemoed en vanwege het gemis van die gezegende vertrooster. Het is niet mijn bedoeling uw gemoed te belasten met ook maar de helft van mijn gedachten en bekommernissen die mij kwelden. Toch weet ik goed dat u geen vreemdeling bent van deze last en worstelingen van het hart, omdat u ze vele jaren hebt moeten doormaken. Daarom zult u wel geduld met mij

kunnen hebben. Ik ben er zeker van dat alleen verdrukkingen ons zo kan leren medelijden te hebben met 's Heeren arme en benauwde volk.

Bij tijden heb ik mij, sinds dat ik hier ben, oprecht gewillig gevoeld om alles te verliezen dat mij lief en begerenswaardig was, indien de Heere het slechts zou behagen om Zichzelf aan mijn ziel te openbaren en mij zou willen zegenen met Zijn tegenwoordigheid en glimlach. Ook heb ik gedacht dat ik alles wel op zou kunnen geven als ik Hem slechts voor een moment zou kunnen genieten. Toch werd mij geen enkele kracht gegeven om Hem aan te grijpen.

Soms werd ik een dag of twee in het gebed begunstigd met enige toegang tot de genadetroon. Ik scheen een weinig in staat te zijn om mijn klachten voor de Heere uit te gieten, opdat het Hem zou mogen behagen om mijn Borg te zijn. Maar ik was nog niet van mijn knieën opgestaan, of ik keerde weer terug naar mijn oude plek. Ik kwam er tot mijn smart achter dat er in mijn vlees geen goed woont.

Bij tijden heb ik geprobeerd om mijzelf tevreden te stellen met hetgeen de alwijze Jehova voor mij besloten heeft en mijn last en moeiten aan Hem over te laten. Maar ik ben erachter gekomen dat ik de dingen die ik wilde doen, niet kon doen. Soms voelde het werkelijk alsof ik naar de hel moest gaan. O, wat een verschrikking vanwege de dood maakte ik toen door! Ik kon mijzelf er niet van overtuigen dat er geen eeuwigheid was, want ik wist dat die er was. Ik voelde heel goed aan dat als Jezus Zijn dierbare bloed niet voor mij gestort heeft en ik niet aangenomen was in Hem, ik de verdoemenis in de hel niet zou kunnen ontvluchten. Ik kon niets doen en had niets om mij aan vast te klampen dan Zijn verzoening. Toch kon ik daaruit geen troost ontvangen.

Ik probeerde terug te kijken op een vertroosting van vorig jaar mei, waarvan ik dacht dat die mijn gemoed verlichting had gegeven, zodat ik uiteindelijk kon zeggen het is wel. Maar niets kon mij zekerheid geven dat ik mij niet had bedrogen. Ik voelde dat er voor mijn schuldige en vervuilde ziel niets was waarop ik mijn voeten zou kunnen doen rusten. Vooral de laatste zondag was voor mij een moedeloze en zware dag. Ik was volkomen gevangen door de ketenen van het ongeloof. Ik kon het Woord van God niet lezen zonder de Zaligmaker van de verlorenen te zien als mijn vertoornde Rechter om mij te verderven, in plaats van de Redder van allen die door Hem tot God gaan.

Ik denk dat van alle plaatsen waarin ik ooit geweest ben, dit een van de donkerste uithoeken van de aarde is. Van het beluisteren van iets dat op de waarheid leek in deze omgeving, was daarom geen sprake. Voordat ik 's avonds naar bed ging, las ik Psalm 88. Ik zag dat mijn gevoelens daar beschreven werden, maar ik kon er nog steeds geen enkele troost uit verkrijgen. Naast het bed probeerde ik de Heere te smeken of Hij Zich aan mij wilde openbaren, indien het Zijn gezegende wil was. Toch had ik niet het geloof om te geloven dat Hij dat ook zou doen. Nadat ik ongeveer een uur lang in bed had gelegen, kreeg ik zo'n erge pijn onder in mijn buik dat ik werkelijk dacht dat dit een ontsteking was en dat ik zou moeten sterven. Ik ben niet in staat om die benauwdheid van mijn lichaam en ziel te beschrijven. Ik vreesde dat ik zou moeten wegzinken onder de kracht ervan.

Ik lag ongeveer twee uur lang in deze toestand. Ik smeekte en bad of de Heere mij zou willen sparen en mij niet zonder enige hoop op mijn aandeel in Zijn genade zou wegnemen uit de wereld. Ook smeekte ik de Heere om mij kracht te geven de pijn te verdragen zonder het hele huis te verstoren. En ook of het Hem zou behagen om mij een weinig bemoediging te schenken om te hopen op Zijn Naam. 'O Heere, ik word onderdrukt, wees Gij mijn Borg. O, neem mij niet weg uit de wereld zonder voor mij te verschijnen. O Heere, hoe kan ik sterven,

tenzij U met mij bent? Spreek toch één woord tot troost van mijn ziel. Kom in mijn hart met een gedeelte van Uw eigen Woord om mij te doen hopen op Uw lieve Zoon Jezus! 'Ik dacht en geloofde werkelijk dat ik ten dode opgeschreven was. O, de rusteloosheid en het vreselijke voorgevoel van wat er met mij zou gebeuren, durf ik niet uit te drukken. Geen steun of hulp was er te bekennen. Ik moest mijn aangezicht naar de wand keren om af te zien van alles en iedereen. Ik zei: 'O Heere, wees mijn ziel genadig. Wees Gij mijn Borg, anders moet ik voor eeuwig omkomen, zonder hoop.'

Ik was bijna de wanhoop nabij, toen de Heere in Zijn neerbuigende goedheid deze zachte en zoete woorden sprak in mijn hart: Ik zal u niet begeven, en Ik zal u niet verlaten (Hebr. 13:5).

*'Het is wel met u, terwijl u nog in leven bent,
En het is wel wanneer u geroepen wordt te sterven.'*

'O, mijn gezegende Heere,' zei ik, 'U hebt mijn ziel uit de diepste kuil verlost. U hebt het geroep van de gevangene gehoord en hebt hem, die ten dode opgeschreven was, behouden.' Mijn hart begon te smelten van berouw, liefde en dankbaarheid. Een stroom van tranen liep over mijn wangen. Het leek wel een stortvloed. Als deze tranen niet hadden kunnen stromen, dan denk ik dat mijn hart uit mijn lichaam gebarsten was. 'O Heere,' zei ik, 'U bent mijn God en ik zal U prijzen. Wat zal ik U vergelden, o Heere, voor het feit dat U zo'n grote liefde aan mijn ziel hebt geopenbaard? Ja, en dat U mij verzekerd hebt dat U mij niet zult begeven of verlaten. De Heere is mijn God. Hij heeft mij beloofd dat Hij mij nooit zal verlaten.' O, de liefde en lofprijzing waarmee mijn ziel opnieuw werd vervuld! Toen vielen deze woorden met een onbeschrijfelijke zoetheid in mijn ziel: Indien dan de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zo zult gij waarlijk vrij zijn (Joh. 8:36). 'O, mijn gezegende, heerlijke Jezus!' riep ik uit, 'Door Uw dierbare lijden, door Uw heerlijke heiligheid en weergaloze gerechtigheid, ben ik, een arme, schuldige, vuile, ondeugende, laaghartige en helwaardige zondaar geheel schoon en heerlijk gemaakt in Uw ogen.' Ik voelde dat ik heilig was in Zijn heiligheid en rechtvaardig in Zijn rechtvaardigheid. O, het levende geloof en de liefde die ik toen mocht hebben in die zeer dierbare Jezus! Ik vergat mijn armoede en gedacht niet meer aan mijn ellende. 'O, gezegende Zaligmaker,' bleef ik maar zeggen, 'ik verdien dit niet, ik verdien dit niet. O, laat mij nooit meer tegen U zondigen! Jezus, U bent mijn hoogste Goed, want U hebt mij gered door Uw bloed, nu kan ik niet verloren gaan.'

O, wat voelde ik toen de verootmoedigingen van mijn ziel, onder Zijn machtige hand! Ik kon de woorden van die gezegende Heere ten volle verstaan En (gij) zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken', Indien dan de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zo zult gij waarlijk vrij zijn (Joh.8:32,36). Dit was het, waaronder mijn ziel tijdens mijn wrede dienstbaarheid zuchtte en deze woorden waren het enige die mij konden helpen die geradbraakt en gemarteld werd in zijn gevoelens. Ik wist wat dienstbaarheid was, maar vond het inderdaad geen gemakkelijke zaak om tot de vrijheid te komen, totdat dit zoete getuigenis in mijn hart binnenkwam door de gezegende toepassing van Gods zeer gezegende en Heilige Geest.

Na een poos kwam mijn vrouw mijn kamer binnen en maakte zich zorgen vanwege mijn toestand. Ze vroeg hoe het nu met mij ging. Eerst kon ik niet spreken vanwege de tranen. Maar uiteindelijk zei ik: 'Nu is alles goed tussen God en mijn ziel. De Heere heeft mij op een zoete wijze verzekerd dat Hij mij nooit begeven of verlaten zal. O, als ik denk aan de liefde

van de Heere Jezus voor mij, arme zondaar, dan is het gelijk de dauw van Hermon, ja, en het leven tot in der eeuwigheid'. O,' zei ik, 'wat een zoet gezelschap heb ik gehad deze nacht! Het zal een nacht zijn die ik mij altijd zal blijven herinneren.' Wij zaten samen te hui- len. 'Nooit heb ik, tot op dit moment, kunnen zeggen: Mijn Heere en mijn God. Maar nu kan ik zeer gevoelig zeggen: Mijn Jezus heeft alle dingen wel gedaan.'

De pijn was sterk verminderd en ik lag de hele nacht in mijn bed zonder enige slaap. Nadat ik God gedankt en geloofd had voor hetgeen Hij aan mijn ziel gedaan had in Malvern, zei ik: 'Gezegende Heere, U weet dat dit het is waar ik bij tijden op gewacht heb, deze zeventien jaren. Als ik mij bedenk dat het op dit onverwachte tijdstip kwam, dan schijnt het mij een te grote genade en gunst toe.' In de nacht kwam in mijn gedachten dat ik juist op die dag, zeventien jaar geleden, gedoopt was, namelijk op 20 september 1829.

Mijn geliefde vriend, ik weet dat u bezorgd bent om mijn eeuwig welzijn. Het zal u wel behagen om te horen wat de Heere voor mij gedaan heeft. Moge de Heere mij ervoor bewaren om ooit verstrikt raken in de wereld en dat ik er dan de oorzaak van zou zijn dat mijn lieve Verlosser Zijn aangezicht weer voor mij verbergt. Ik wilde u nog vertellen dat om kwart voor zes de huisknecht mijn kamer binnenkwam. Ik probeerde te voorkomen dat hij mijn gezicht zou zien en zei tegen hem: 'Ik ben er deze nacht erg slecht aan toe geweest vanwege pijn onderin mijn buik.' Na ongeveer een minuut gearzeld te hebben, kwamen de woorden eruit, amper voordat ik besepte tegen wie ik sprak. Ik zei: 'Maar als ik gestorven was, dan was ik naar de hemel gegaan. Dat heeft de Heere mij vannacht verteld. Dit te kennen is hetgeen waarvoor ik de laatste zeventien jaar gebeden heb.' Ik weet werkelijk niet wat voor antwoord de man gaf, want ik was toen zo doof, dat ik bijna niets kon horen. Maar vanmorgen zei de huisknecht tegen mij: 'Het spijt mij heel erg dat u zo spoedig weggaat. Ik heb veel aan u gedacht. Uw gezicht was zo opgezwollen, dat als ik mijn meester gezien had, ik het hem verteld had.'

Ik vroeg hem wat mijn lijden van die nacht was, vergeleken met het lijden in de eeuwigheid. Die arme man scheen wel een natuurlijk gevoel te hebben, indien niets anders. Die gehele maandag heb ik er amper over durven te spreken. Mijn lichaam was zó verzwakt door al de emoties.

Moge de Vader van alle ontfermingen en de God van alle genade uw en mijn ziel steeds weer opnieuw zegenen met het licht van Zijn aanschijn! Mijn geliefde vriend, met liefde en genegenheid ben ik in liefde de uwe.

Joseph Parry

Derde brief

Een brief van William Tiptaft aan Joseph Parry

Manchester, 12 oktober 1846, Geliefde vriend,

Ik hoorde van de goedertieren en gezegende werkzaamheden van de Heere aan uw ziel op 20 september, maar heb het verslag niet eerder gelezen dan vorige week zaterdag. Het deed mijn ziel goed om de brief te lezen. Deze brief deed de tranen uit mijn ogen stromen en zorgde ervoor dat ik God prees vanwege Zijn goedheid en ontferming jegens u. Veel zaken die u in het bijzonder noemde, kon ik verstaan vanwege de gezegende gevoelens die mij te beurt vielen toen de Heere mijn ziel in 1843 verlost. U was uitgeteerd, maar de Heere heeft u genadig verlost. U kon werkelijk zeggen: Ik zal mij verheugen en verblijden in Uw goedertierenheid, omdat Gij mijn ellende hebt aangezien, en mijn ziel in benauwdheden gekend; En mij niet hebt overgeleverd in de hand des vijands; Gij hebt mijn voeten doen

staan in de ruimte (Ps.31:8-9). Ook kon u met David zingen: Gij hebt mij mijn weklage veranderd in een rei; Gij hebt mijn zak ontbonden, en mij met blijdschap omgord; Opdat mijn eer U psalmzinge, en niet zwijge. HEERE, mijn God! In eeuwigheid zal ik U loven (Ps. 30:12-13).

Wat een verandering in gevoelens hebt u ervaren. Nadat u op 6 september in zo'n toestand was, heeft de Heere uw gevangenschap veranderd en uw ziel op 20 september in een heerlijke vrijheid gesteld! In uw brief van 9 september deed u mij een zeer droevig verslag van uw toestand. Ik had medelijden met u en hoopte dat er enig goed uit zou voortkomen. Tegelijkertijd dacht ik dat uw toestand beter en hoopvoller was dan wat de Plymouth Brethren dachten die naar u toe kwamen om met u te praten. Zij waren wel tevreden met zichzelf. Zij waren nietige vertroosters. Zij verstonden uw geval niet beter dan de vrienden van Job deden. U zult zich wel herinneren dat u zwaar belast was toen u met hen zat te praten, terwijl u Job 10 las, denkend dat u niet meer godsdienst had dan de duistere en onwetende bisschop L. van Malvern. U zult het zich ook kunnen herinneren dat de Heere u uit zo'n kerker verlostte en een nieuw lied in uw mond gaf, dat tot lof van Zijn Naam is:

*'Nu zal ik zondaren rondom mij vertellen
Wat een dierbare Zaligmaker ik heb gevonden.'* (Hymne 144)

Mijn ziel zal zich beroemen in den HEERE; de zachtmoedigen zullen het horen en verblijd zijn. En: Maakt den HEERE met mij groot, en laat ons Zijn Naam samen verhogen. Ik heb den HEERE gezocht, en Hij heeft mij geantwoord, en mij uit al mijn vrezen gered (Ps. 34:3-5). Wanneer de Heere de ziel op zo'n wijze begunstigt en zegent, zodat het hart gebroken wordt onder Zijn betoonde goedertierenheden, en als iemand die op zo'n wijze begunstigt en gezegend wordt, Zijn Naam niet zou loven, dan zouden de stenen het uitroepen.

*'De wet en verschrikkingen verharden
Als zij al die tijd alleen werken;
Maar het gevoel van een door bloed gekochte vergiffenis
Zal spoedig een hart van steen doen smelten.'* (Hymne 746)

Wanneer het hart versmelt door die dierbare liefde, wat stromen dan de tranen! Ik was verrast. Ik heb daarvoor en daarna nog nooit zoveel tranen tegelijk geweend. Net zoals u op die morgen uw gezicht probeerde te verbergen voor die man, probeerde ik tijdens het ontbijt mijn gezicht te verbergen voor N. Wat kan een ziel tijdens die genieting Paulus goed verstaan wanneer hij zegt: Dood, waar is uw prikkel? Hel, waar is uw overwinning? De prikkel nu des doods is de zonde; en de kracht der zonde is de wet. Maar Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft door onzen Heere Jezus Christus (1 Kor.15:55-57).

Wanneer de ziel deze zoete verlossing geniet, wat zijn alle dingen dan goed! Dan is er geen klagen tegen God over datgene wat u hebt doorgemaakt, noch is er ook maar enige murmurering over de toekomst. Alles is dan goed, zoals u zegt: 'Mijn Jezus heeft alle dingen wel gemaakt.' 'Och, HEERE! Zekerlijk ik ben Uw knecht (..) Gij hebt mijn banden losgemaakt' (Ps. 116:16). O, wat is het een zegen om te kunnen zingen: 'Loof den HEERE, mijn ziel, en vergeet geen van Zijn weldaden; Die al uw ongerechtigheid vergeeft, die al uw krankheden geneest; Die uw leven verlost van het verderf die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheden' (Ps. 103:2-4).

U hebt, net als ik, vele jaren moeten wachten op het jubeljaar voordat u gezegend werd met het zien van Koning Salomo, met de kroon, waarmede Hem Zijn moeder kroonde op den dag zijner bruiloft, en op den dag der vreugde zijns harten (Hoogl.3:11). Ik had vaak veel zielenworstelingen over mijn staat voor God, hoewel Hij mijn ziel bij tijden zegende en mij verschillende zegels op mijn bediening schonk ter bemoediging in al mijn beproevingen en moeilijkheden. Toch miste ik in die tijd de zekerheid om het gebed des Heeren te bidden. Ik vreesde dat ik de hemel niet zou kunnen ingaan zonder een grotere zegen. ‘Onze Vader’ was een te groot woord voor mij om te gebruiken, maar toen de Heere mijn ziel zegende, kon ik dat woord echt gebruiken!

Hoewel wij lang gewacht hebben, is Gods Woord toch waar: Want het gezicht zal nog tot een bestemden tijd zijn, maar: dan zal Hij het op het einde voortbrengen, en niet liegen; zo Hij vertoeft, verbeid Hem, want Hij zal gewisselijk komen, Hij zal niet achterblijven (Hab. 2:3). Enkele van de aangename hymnen van Hart zou u nooit zo goed kunnen verstaan dan nu, zoals:

*‘Wat is het een groot voorrecht om te weten
Dat al onze zonden zijn vergeven!’ (Hymne 107)*

Als de duivel, of iemand anders, met u probeert te redeneren over de gezegende werkzaamheden van de Heere, en als zij zeggen dat uw zegen niet van Hem komt, en het hun ook nog eens gelukt het u te laten geloven, kunnen zij u toch niet doen twifelen aan de grote verandering in uw gevoelens. Door uw gevoelens bent u er zeker van, dat indien er geen openbaring van Gods genade aan uw beproefde en neergebogen ziel plaatsgevonden heeft, er toch wel een grote omwenteling in uw gemoed heeft plaatsgevonden. Het zou kunnen zijn dat u leert wat Hart met zijn hymne bedoelt, als hij spreekt over satan, die de verlossing voorstelt als verzonnen, vervalst of ijdel. Ook zult u dan kunnen weten dat Jezus de leugen ontkracht, en opnieuw de zegen toepast.

U zult erachter komen dat u Gods volk nu kunt verstaan als u van hun uitreddingen leest. U kunt zaken opmerken die u nog nooit eerder hebt waargenomen. Dit is ook het geval met verschillende gedeelten van Gods Woord. Gelijk in het water het aangezicht is tegen het aangezicht, also is des mensen hart tegen den mens (Spr.27:19). Het is hetgeen het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet is opgeklommen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben (1 Kor.2:9). Welke zegeningen en barmhartigheden kunnen opgewogen worden tegen geestelijke zegeningen?

*‘Kan eer, rijkdom of vrolijkheid
Wel vergeleken worden met deze welgegronde vrede?
Kunnen alle goederen van de aarde
Vergeleken worden met een gave als deze?’ (Hymne 107)*

Een volle verzekering van ons aandeel in de kennis van de zaligheid door de vergeving van onze zonden leiden niet tot losbandigheid. Dit geloof werkt door de liefde, het reinigt het hart en overwint de wereld. Dit geloof geeft aan God de eer en zorgt ervoor dat de gezegende deelgenoten ervan vruchten vóórtbrengen tot lof van Gods Naam, zodat zij tevoorschijn komen als degenen die macht gekregen hebben om uit het midden van hen te gaan en zich af te scheiden. Zij hebben dan maar weinig achting voor de wereld met al haar luxe, versiersels en vermaken die het vlees behagen. In het zoete genot van de tegenwoordigheid van de

Heere kan een kind van God immers zeggen: Want één dag in Uw voorhoven is beter dan duizend elders, in wereldse vermaken. Hij weet dat hij tijdens het genot van deze gezegende gevoelens eerlijk kan zeggen:

*'Laat wereldse harten de wereld maar najagen,
Zij kan mij niet bekoren;
Ooit bewonderde ook ik haar kleinigheden,
Maar genade heeft mij in de vrijheid gesteld.'* (Hymne 1100)

Nochtans zullen wij allen leren dat de dag van tegenspoed tegenover de dag van voorspoed is gezet. Na deze tijden van genieting zullen er droevige en treurige tijden komen, om de trots laag te houden en om ons te leren dat het de genade is, die het verschil maakt. Dit alles opdat God de eer zal krijgen.

Ik kan me voorstellen dat u alleen op een heuvel bij Malvern Job 10 zit te lezen en ook het zesde vers van hymne 356 uit de bundel van Gadsby. Ook kan ik me voorstellen dat u Psalm 116 zit te lezen en dat u het eenentwintigste vers van Hymne 213 zingt: 'Zaligheid, o dat verheugende woord!'

Ik hoop dat u een lang jubeljaar mag hebben en dat u daarvan niet wordt beroofd. Met een boos hart, de wereld met al haar zorgen en strikken en dan nog de listigheid en kwaadaardigheid van de duivel erbij, zult u erachter komen dat dit vers waar is:

*'Ik mis de tegenwoordigheid van mijn Vriend,
Zoals iemand wiens troost verdwenen is.'* (Hymne 251)

Maar degenen die Christus liefheeft, heeft Hij lief tot het einde. Degenen die Hij geroepen heeft, zal Hij bewaren en veilig in de heerlijkheid brengen.

Ik zie dat u wat de waarheid betreft in een bevoorrechte omgeving woont en dat u heel veel preken hoorde in de laatste twintig jaar. Toch hebt u nog niet tevoren zo'n bijzondere verlossing als deze gehad. Onder de bediening van vriend P. mocht u gezegende ondersteuning krijgen in uw benarde toestand, maar de volmaakte liefde had nog niet alle vrees buiten geworpen. U moest naar Malvern gaan. Daar zou de Heere u ontmoeten om uw ziel op een bijzondere wijze te zegenen. U was werkelijk in een duistere uithoek van de aarde. In Worcestershire en de aangrenzende provincies Herefordshire en Shropshire is er amper een bedienaar van de waarheid te vinden. Ik denk dat er in die provincies zeer weinig mensen zijn die gehoord hebben van een werk van de wet, van verlossing en van bijzondere openbaringen aan arme zielen van zondaren. Zij zouden het gezegende gezicht, dat u kreeg, dweperij noemen. Maar de heiligen uit vroeger tijden wisten wat het was om geloof te hebben dat Christus dierbaar maakt en wat het is om onuitsprekelijke vreugde te hebben, vol van heerlijkheid. De verborgenheid des HEEREN is voor degenen, die Hem vrezen; en Zijn verbond, om hun die bekend te maken (Ps.25:14).

Als er geen profetie is, wordt het volk ontbloot (Spr.29:18). Wanneer de apostel Johannes schrijft over wat hij heeft gevoeld, besproken en over hetgeen hem was geopenbaard, dan zegt hij: En deze dingen schrijven wij u, opdat uw blijdschap vervuld zij (1 Joh.1:4).

*'Zondaren, en niemand dan zondaren,
kunnen vertellen hoe dierbaar de Zaligmaker is!'* (Hymne 806)

Het doet me goed om te horen dat het beter met u gaat. Geliefde, voor alle dingen wens ik, dat gij welvaart en gezond zijt, gelijk uw ziel welvaart (3 Joh.1:2).

Toen mijn ziel gered werd, gedacht ik aan uw banden (vgl. Kol. 4:18) en ook aan die van uw buurman, R.B. Jullie beiden waren toen in een benauwde toestand. God heeft u gered, moge Hij ook de ziel van die arme R. verlossen. Het doet mijn ziel goed om te horen dat de Heere arme, benauwde zielen uit de dienstbaarheid verlost, om ze over te brengen tot de zoete vrijheid van het gezegende Evangelie. Doe mijn hartelijke groeten aan uw vrouw, dhr. T., arme R. en andere belangstellende vrienden. Sommigen zullen blij zijn en anderen zullen jaloers gemaakt worden. Moge het zo zijn dat sommigen geleid zullen worden om te bidden dat de Heere hen op een bijzondere wijze zal zegenen.

De uwe in de beste van alle banden,
William Tiptaft.

Joseph Parry (1801-1872)

onderdeel van de serie Vrienden rondom JC Philpot en overgenomen uit De Saambinder

Het is herfst 1835. In een klein Engels dorp, Allington, staat een groot boerenhuis, 'Manor Farm'. In de deftige kamer van de farm zitten twee mannen bij de haard, een predikant en een ouderling. De predikant is afgezet in de Engelse Staatskerk, de ouderling begeert dat deze dienstknecht tot de kudde van Allington zal overkomen. De predikant is Joseph Charles Philpot, de ouderling is Joseph Parry, door Philpot vaak 'mijn boezemvriend' genoemd.

Joseph Parry was geen predikant. Hij was boer, maar ook een vriend en een metgezel van allen die in de negentiende eeuw in Engeland Gods Naam vreesden. En zo was hij ook een metgezel van hen die toen wel genoemd werden: 'de verachte fakkels'.

Parry was ambtsdrager over de kleine gemeente van het dorpje Allington. Zo draagt deze boer in het gezelschap van de vrienden van Philpot zijn naam met ere.

Joseph Parry werd op 23 februari 1801 geboren in Allington, een dorpje midden in de graafschap Wiltshire. Meer dan een gehucht met een handvol huizen was het toen niet, en wie nu naar Allington zoekt, vindt een paar kilometer ten noordoosten van de stad Devizes nog steeds niet meer dan een stil boerendorp, schuilgaand onder iepen en vruchtbomen. Een stille plek aan het industriekanaal Kennet and Avon Canal. Het dorp werd door Philpot beschouwd als 'een gezegende buurtschap waar velen een ernstige begeerte vertonen om het Woord te horen'. Boer Parry leidde hier een stil leven, want behoefte aan de drukte van de wereld had de man niet. Hij had last genoeg van zichzelf: 'Ik word in mijzelf menigmaal niet meer vreze Gods gewaar dan in een paard'.

Met zijn zes jaar oudere vrouw Ann Parry en hun vier kinderen bewoonden ze de 'Manor Farm', een groot boerenhuis met een riante achtertuin, grenzend aan het Kennet and Avon Canal. Parry's 'Manor Farm' staat er nu (2012) nog steeds en draagt zelfs nog dezelfde naam.

Joseph Parry behoorde aanvankelijk tot de independenten, maar door de invloed van William Tiptaft, predikant in Sutton Courtney, sloot hij zich aan bij de Particular Baptists. De landbouwer was een mild mens. J.A. Saarberg schrijft in zijn biografie van Philpot 'Der pelgrims metgezel' over Parry: 'Hij was begenadigd met een groot

onderscheidingsvermogen in geestelijke zaken, zowel ten aanzien van personen als wat de leer der waarheid betreft. Het werk des Heeren in zijn hart zou nog door veel beproevingen gaan, maar daardoor ook te helderder schitteren'. In een van zijn brieven beschrijft Philpot Joseph Parry als 'een goed en begenadigd man, ja de voornaamste steun voor de gemeente van God in dit dorp'.

Diaken Parry miste echter iemand die de kleine, vacante baptistengemeente in zijn dorp kon leiden, een man Gods die de verdwaalde schapen in Wiltshire terecht zou kunnen brengen. Het was zijn oprechte begeerte dat een van Gods geroepen dienaren in het vacante Allington de levende bediening van het Woord ter hand zou nemen.

Deze boer is voor Philpot onder meer het middel geweest waardoor deze vrijmoedigheid ontving om de Engelse staatskerk te verlaten. Philpot legde in 1835 zijn ambt in de staatskerk neer, zegde zijn lidmaatschap van het Worcester College in Oxford op en vertrok naar Allington.

Parry was zeer verheugd over Philpots uittreding. De boer had in dezen met zijn vriend meegeleden, had zijn zorgen meegedragen. Philpot schrijft daarover: 'Enige tijd voor mijn afscheiding was er, geheel buiten mijn weten om, een opmerkelijke geest des gebeds onder veel leden en de diakenen van de kapel te Allington. William Tiptaft had mijn geliefde vriend aldaar op de hoogte gesteld van de werkzaamheden van mijn gemoed, en daar was een bidden tot de Heere dat ik Englands kerk toch mocht verlaten en tot hen gezonden mocht worden ter prediking onder hen. Joseph Parry heeft mij later vaak verteld hoe schielijk en onverwacht de geest des gebeds hem aangreep. Want hij had mij nog nooit gezien en slechts bij gerucht van mij gehoord'.

Op 11 oktober 1833 schrijft Philpot aan Parry: 'Geliefde vriend, ik ben de God der gebeden dankbaar dat Hij een geest der gebeden in uw hart heeft uitgestort voor een zondaar met zulk een hard hart als ik ben'. En op 1 februari 1834: 'Ik denk dat wanneer gij wist welk een duister, dodig, onwetend, levenloos en verdorven schepsel ik ben, uw verlangen om mij te zien en te horen wel zou verminderen. Ik betwijfel vaak of ik wel ooit oprecht ontdekt ben geworden. Want ik vind zoveel duisternis, verdorvenheid en ongelovigheid in mijzelf. En ook ten opzichte van de bediening gevoel ik mij hoe langer hoe meer onbekwaam'.

Toen Philpot uiteindelijk naar Allington vertrok, was dit voor hemzelf 'één van de opmerkelijkste gebedsverhoringen die ooit vernomen zijn'. In een brief aan Parry schrijft hij: 'Ik kom tot u als een vriend, hetzij voor enige dagen, of voor enige zondagen, naardat wij en de gemeente bij elkaar passen. Wanneer het niet blijkt te gaan, zal ik gaarne na de eerste zondag weer vertrekken. Wanneer men mij met genoegen en profijt zou kunnen horen, heb ik er geen bezwaar tegen drie of vier weken te blijven. Maar het is mijn wens dat men goed begrijpt dat ik kom om u als persoonlijk vriend te ontmoeten, dat ik slechts preek als een vriend die bij u verblijft, gelijk een reiziger die inkeert om te vernachten. Verwacht maar weinig van mij, dan zult ge ook minder teleurgesteld worden, want ik ben maar een armoedig schepsel, naar ziel en lichaam'.

Philpot bleef veel langer in Allington dan hij had gedacht. Samen met Parry wandelde hij vele malen langs het kanaal, waar hij eens vreesde dat heel zijn geloof en zijn godsdienst op de bodem van het kanaal waren weggezonden. Langs de oevers van dit kanaal maakte Philpot in diepe overtuiging menig zware gang en hij zuchtte daarbij zo diep dat hij meende daarmee al het water in beroering te brengen.

In een brief aan zijn zuster Fanny schrijft Philpot desondanks: 'Ik ben zeer op mijn gemak bij de heer Parry. Hij begeert vurig dat ik hier zal blijven, want ze zijn zonder leraar. Maar ik weet nog niet wat te doen'.

De Strict Baptist Chapel van Allington was een klein en sober gebouwtje, gelegen aan een van de vele boerenweggetjes van Allington. Het kerkje had Parry laten bouwen op zijn eigen kosten. Allingtons Chapel is er nog steeds. Boven de ingang staat: "Bethel Chapel, 1829". Het kerkje is nog wel in gebruik, maar het zijn nog maar een paar ouderen die hier zondags over de drempel stappen. Op een bord bij de ingang staat: Diensten op zondag 10.30 uur en 2.30 uur; gebedsdienst elke eerste maandag van de maand. Op een ander bord: 'Bezoekers welkom. Vrouwen worden verzocht, voordat zij deze plaats van gebed betreden, hun hoofd te bedekken, 1 Kor. 11'. Binnen staat nog steeds dezelfde kansel. Hier heeft geklonken een rijk en getrouw evangelie. Hier preekten William Tiptaft, John Warburton, Joseph Charles Philpot en vele anderen van Gods knechten.

Het is een bijzonder klein gebouwtje, deze chapel. Een typisch schuurtje van de Strict Baptists. Rechthoekig, rechthoekig. Tegenover de kansel hangt een galerij. De linkerzijwand kon worden verwijderd om meer kerkgangers plaats te kunnen geven. Dat was in de dagen van Parry nogal eens nodig. Preekte Philpot hier, dan zaten er gerust 250 mensen onder zijn gehoor. De vouwwand is nu al jaren niet meer van zijn plaats geweest.

Aan een van de wanden hangen gedenktegels, een voor Philpot, en een voor Joseph Parry: 'Ter gedachtenis aan Joseph Parry, geb. 1801, overleden 1872, en zijn vrouw Ann; Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde en in der eeuwigheid, Hebr. 13:8'.

In de tuin rondom de kerk begroef men toen de doden. Even rechts van de voordeur ligt het graf van Joseph Parry. In hetzelfde graf werden Parry's vrouw, hun dochter Ann en een zuster van Parry begraven. Een meter verderop liggen Parry's ouders.

In één van de laatste brieven die Philpot vanuit Stamford schreef aan zijn vriend in Allington zei hij: 'Gaarne wil ik uw bezwijkende ziel aanmoedigen om de wacht te houden aan de poort der genade, totdat het licht daagt. Duizenden zijn gered uit diepe wateren, waarin gij nu zijt, en waarom gij dan niet? Ach, waarom gij niet? Is er dan enige beperking aan de macht en de liefde des Heeren? O, dat Hij snellijk kome'.
